

Misforståelsen

af

Birgithe Stender-Jensen

”DESTRUKTION! – Er du da fuldstændig sindssyg?”

Marthas stemme dirrede af raseri.

”Jamen, det er altså det, man gør. For fanden Martha, det er jo bare en kat. Tag nu og vær lidt fornuftig.”

Thorkild lød lettere irriteret. Han var på vej ud af døren og bandede allerede sig selv langt væk for at have været dum nok til at svare telefonen. Men displayet havde jo sagt *Martha*, og dagen var ellers begyndt godt, så faktisk kunne det jo have vist sig at være hans lykkedag i dag. Men nej, selvfølgelig var det ikke det. Han burde have vidst bedre. Martha var for det meste indbegrebet af problemer. Sådan var dét bare.

”Du er en idiot, Thorkild!”

Marthas stemme var blevet spag, og det efterfølgende snøft efterlod ingen tvivl.

”Fandens også,” mumlede han for sig selv.

”Det ka’ du sgu da selv være. Bare glem det ... jeg skal nok klare det selv. Din ufølsomme skid.”

*

Martha var flyttet på landet for tre år siden. Det var den drøm, der bare måtte udleveres. Ud på landet, fuglefløjt

foroven, høns i haven, langt til naboen og lokum i gården. Lige det enhver bypige drømmer om – ét med naturen, romantik for alle pengene. Mest var det vel for at slippe væk fra byen. Hun var ved at blive kvalt i bysladder og indskrænkede menneskers fordomme. Martha var kommet til at hade byen. En beskidt by, nej en lorteby. Byen, hvor alle kendte alle, og hvor ingen – INGEN – kunne slå en skid, uden alle snakkede om det næste dag. Savlende hanhunde der strejfede rundt og konstant lettede ben op ad hendes husmur, som om hun – Martha – var en naturlig del af deres territorium. Nej, det var sgu bare blevet for meget af det gode. Der måtte ske noget nyt. Et nyt liv – en ny Martha – alt på én gang, mindre kunne ikke gøre det.

Hun havde brugt det meste af en lørdag på at læse husannoncer på nettet og var faldet pladask for en gammel faldefærdig rønne langt ud på Lars Tyndskinds marker. Kort beslutningsproces. Samme dag havde hun ringet til Stina, der trofast havde smidt alt, hvad hun havde i hænderne, og ti minutter senere ringede på hendes dør. I løbet af et par timer var Marthas flotte røde manke forsvundet, og i spejlet hilste hun glad på den nye Martha. Det korte, kulsorte strithår klædte det spidse fregnede ansigt og fik hende til at smile tilfreds.

Da der var gået tre måneder, havde Martha solgt sit hus, kvittet sit job på revisionskontoret og købt den faldefærdige ejendom på landet. Det havde været den lykkeligste dag i hendes dengang syvogtyve år lange liv. Et *gør det selv* tilbud, havde der stået i annoncen, og Martha havde kastet sig ud i det med krum hals fuld af optimisme.

I dag var til gengæld en sort dag. Felix var død. Hun havde fundet ham her til morgen liggende på havegangen. Der, hvor han havde ligget så tit og dovnet i solen, imens han med et halvt øje holdt øje med fuglene, der hoppede rundt i græsset. Han skulle forestille at sove, men hans dansende hale havde altid afsløret ham. Så vidt Martha vidste, var det heller aldrig lykkedes ham at narre fuglene, men han havde tilsyneladende aldrig opgivet håbet om, at en af dem en dag ville flyve direkte ind i munden på ham. Virkelig smart kat. Det var det første, hun havde fået øje på denne morgen, halen der ikke dansede, og Martha vidste med det samme, at der var noget helt galt. Hun trak hurtigt hånden til sig, da hun ville stryge ham over pelsen. Hans krop var stiv og anderledes – anderledes død, og den ellers så handlekraftige Martha var pludselig gået helt i sort.

De sidste tre år havde ellers budt på nok af udfordringer, og hun havde klaret det – hun Martha havde bevist, at hun kunne klare sig selv – sådan stort set, men det her var næsten mere, end hun kunne klare. Hun var bare totalt handlingslammet. Hvad stiller man op med en død kat? Nej ikke en død kat – en god kammerat, en betroet og elsket stendød ven? Begraves. Ja, selvfølgelig skulle han begraves. Og så var det, hun måtte tale med nogen. Diskutere forløbet. Betro sin sorg. Låne en skulder at græde ud ved. Hun havde i sin fortvivlelse ringet til Thorkild. Thorkild, den nød, havde selvfølgelig vist sig totalt ueffen. Destruktion var den eneste ideforladte kommentar, han kunne komme op med, hvilket kun bekræftede Martha i, at hun havde ret med hensyn til sin vurdering af Thorkild. Han var og blev en klaphat.